

Arrest

nr. 268 172 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 februari 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 maart 2021 om internationale bescherming. Op 19 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in Surkh Gul in de provincie Paktia. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

U verliet Afghanistan in 2019 of 2020 omdat de taliban u wilde rekruteren. Ze hadden namelijk naar de moellah van de moskee gebeld en gezegd dat u zich binnen de vijf dagen bij hen moest melden. U vreesde dat u met de taliban zou moeten meevechten en vermoord zou worden in een gevecht.

U reisde vervolgens via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland. Daar diende u een verzoek om internationale bescherming in, wat u op 4 februari 2020 verkreeg. Echter verliet u tien dagen na het vernemen van de beslissing Griekenland omdat u geen documenten ontving. U kon hierdoor geen onderdak vinden en niet werken. Tevens vreesde u dat men u zou deporteren naar Turkije en men u van daaruit naar Afghanistan zou terugsturen.

U verbleef vervolgens in Servië, Roemenië en Duitsland en kwam ten slotte op 28 februari 2021 aan in België. De dag nadien, op één maart 2021, diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u volgend document neer: uw taskara.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, met name de Eurodac Search Result dd. 1 maart 2021 en de Eurodac Marked Hit Analyse dd. 9 april 2021, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland (Vragenlijst DVZ, vraag 5; Verklaring DVZ, p.11), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 1 maart 2021 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, andere verzoeken om internationale bescherming werden ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland, Duitsland en Roemenië. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaten in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedures waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 28 juli 2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt. Bovendien stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dat u weldegelijk geïnformeerd werd over de beslissing aangaande uw verzoek tot internationale bescherming (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.4). U stelt namelijk dat men u

mondeling meedeelde dat u verblijfsdocumenten met een geldigheid van één jaar zou krijgen (CGVS, p.4,7).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83- 85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep

kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u niet als minderjarige kan worden beschouwd. U verklaarde bij aankomst in België geboren te zijn op 31 december 2004. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de Federale Overheidsdienst Justitie op 18 maart 2021 in verband met de medische testen tot vaststelling van uw leeftijd, dient te worden besloten dat u zeker ouder bent dan 18 jaar, namelijk 20 jaar waarbij een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Bijgevolg kan u niet worden beschouwd als minderjarige en kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind evenmin op u worden toegepast. De taskara die u voorlegt volgens welke u 11 jaar oud zou zijn geweest in het jaar 1395 van de Afghaanse kalender, wat overeenstemt met een leeftijd van 16 jaar in 2021, kan aan deze vaststellingen niets wijzigen. Betreffende dit document dient immers te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten. Bronnen die de uitgifte van Afghaanse documenten beschrijven, wijzen op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Afghanistan en kunnen tal van Afghaanse (identiteits)documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en kan uw taskara niet volstaan om uw geboortedatum aan te tonen.

Bovendien is het opmerkelijk dat u de verschillende verzoeken om internationale bescherming indiende onder verschillende namen en met andere geboortedata. U diende in België namelijk een verzoek in onder de naam T. S. (...) met een geboortedatum in december 2004 (CGVS, p.3). In Roemenië staat u dan weer bekend onder de naam T. Z. (...) met geboortedatum 1 januari 2000 (informatie administratief dossier, stuk 2). In Duitsland diende u ten slotte een verzoek in onder de naam H. T. (...) met geboortedatum 11 maart 2004 (informatie administratief dossier, stuk 4). Deze inconsistente verklaringen doen bijgevolg in grote mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en roepen dan ook vragen op bij uw werkelijke identiteit.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en het bekomen van uw verblijfsdocumenten (CGVS, p.6-7), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe géén stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U stelt namelijk dat u geen onderdak kon vinden omdat u geen documenten had (CGVS, p.6). Ook nam u geen initiatief om werk te zoeken om diezelfde reden (CGVS, p.7). Echter dient er te worden benadrukt dat u reeds tien dagen na ontvangst van uw (mondelinge) beslissing te Griekenland besloot het land te verlaten (CGVS, p.4, 6). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Ook dient er te worden vastgesteld dat u duidelijk beschikte over zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden daar u nadien uw reis verder zette doorheen Europa (CGVS, p.5) en in meerdere landen een nieuw verzoek tot internationale bescherming indiende (informatie administratief dossier, stuk 1-4).

Wat betreft uw verklaring dat u geen verblijfsdocumenten had, moet in eerste instantie gewezen worden op het verschil tussen uw internationale beschermingsstatus en de bijbehorende verblijfsdocumenten. Zelfs al had u inderdaad uw Griekse verblijfsdocumenten niet ontvangen, dan nog verandert dit niets aan de vaststelling dat u wel een internationale beschermingsstatus hebt.

Bovendien moet hier benadrukt worden dat u reeds tien dagen na ontvangst van uw (mondelinge) beslissing te Griekenland besloot het land te verlaten (CGVS, p.4, 6). U wachtte dus niet af tot uw documenten u toegestuurd werden. Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat, indien u werkelijk niet over verblijfsdocumenten zou beschikken, u weinig initiatief nam om zich te informeren over hoe u uw documenten dan wel kon bekomen. Zo stelt u, gevraagd of u zich niet het geïnformeerd bij de officiële instanties hoe u uw documenten kon bekomen, ontwijkend dat u gewoon op straat was en de politie u kon arresteren (CGVS, p.7). Tevens stelt u dat u niet gevraagd heeft hoe u uw documenten zou kunnen bekomen wanneer u geïnformeerd werd over de beslissing omdat u de taal niet kende (ibid.). Echter stelt u wel dat er een tolk aanwezig was, maar dat het systeem onduidelijk was en dat u niet wist wat er aan de hand was (ibid.). Deze verklaring overtuigt echter niet gezien u weldegelijk begrepen zou hebben dat uw dossier werd goedgekeurd en u documenten had voor één jaar (ibid.). Voorts stelt u wederom dat u de taal niet kende en dat u hierdoor niet in de mogelijkheid verkeerde om aan uw documenten te geraken (CGVS, p.8). Echter, zoals reeds eerder werd vastgesteld, blijkt u weldegelijk zelfredzaam gezien u nadien wel naar andere lidstaten kon reizen en daar eveneens verzoeken tot internationale bescherming kon indienen. Er kan dan ook worden besloten dat u weldegelijk in staat zou zijn om uw verblijfsdocumenten in Griekenland te bekomen indien u deze nog niet in uw bezit zou hebben gehad.

Ten slotte vreest u dat u bij een terugkeer naar Griekenland door de Griekse overheid zal worden gedepoteerd naar Turkije van waaruit u vreest te worden teruggestuurd naar Afghanistan (CGVS, p.6). Gezien uit de gegevens toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland is deze vrees echter ongegrond.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, (eerste lid), 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van

13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) geschonden acht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“II.1.1. Artikel 57/6, §3, 3° Vw is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat". Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

Voor de wijziging van de Verblijfwet, in werking getreden op 22 maart 2018, voorzag het oude artikel 57/6/3 een uitzondering: wanneer de verzoeker elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen beroep meer kan doen op die bescherming. Hoewel deze uitzondering niet meer expliciet vermeld wordt, moet de huidige formulering nog steeds zo begrepen worden omdat deze in tegenwoordige tijd geformuleerd is ("bescherming geniet"). Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting, die verder bevestigt dat de bewijslast zoals voordien bij de verzoekende partij ligt.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten steeds gerespecteerd worden. Het terugsturen van een verzoekende partij mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoekende partij in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat. Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-verordening geldt volgens de Raad ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten (zie ook RvV 211.222 van 18 oktober 2018).

De verzoekende partij toont misschien niet aan dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, maar wel dat zij bij terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt.

II.1.2. Immers, zij heeft erg uitgebreid verteld over haar problemen en haar vrees. P. 6 CGVS

(...)

p. 7 CGVS

(...)

p. 7 CGVS

(...)

p. 8 CGVS

(...)

Maar er is meer, niettegenstaande verzoekende partij bescherming geniet in Griekenland, kan zij zich er niet op beroepen gezien de Griekse autoriteiten (erkende) vluchtelingen volledig aan hun lot overlaten.

Verzoekende partij verwijst naar twee recente arresten van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 (nr. 202005934/1 A/3 en nr. 202006295/1 A/3), (stukken 3 en 4)

De Nederlandse Raad van State verwijst vooreerst naar eerdere rechtspraak uit 2018 en 2019 over deze materie. Hierin stelde de Raad vast dat de situatie in Griekenland voor statushouders, onder meer op het vlak van vinden van betaald werk, toegang tot gezondheidszorg en vinden van huisvesting, moeilijk is. Desondanks bleek er toen geen sprake te zijn van extreme armoede of ontberingen van eerste levensbehoeften.

Vervolgens gaat de Nederlandse Raad van State op basis van actuele informatie en rapporten over de situatie in Griekenland na of er sprake is van een wezenlijke verslechtering van de situatie van statushouders ten opzichte van de eerder beoordeelde situatie:

De Raad onderzoekt in het kader hiervan de Griekse wetwijziging die in maart 2020 in werking trad. Deze wetwijziging heeft onder meer tot gevolg dat:

- de periode waarbinnen een statushouder de opvang voor asielzoekers moet verlaten en een zelfstandige woonruimte moet vinden, wordt teruggebracht van zes maanden naar één maand;*
- een statushouder vanaf het moment dat internationale bescherming is verleend, niet langer aanspraak kan maken op materiële voorzieningen voor asielzoekers, zoals bijvoorbeeld de geldelijke bijdragen die door de UNHCR worden geboden als onderdeel van het ESTIA-programma.*

Hoewel de statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland niet meer in aanmerking komen voor opvang en materiële voorzieningen, is de Raad van oordeel dat deze wetwijziging wel tot gevolg heeft dat de druk op de materiële voorzieningen die wel nog beschikbaar zijn voor de statushouders aanzienlijk is toegenomen. Dit resulteert in een hoog risico op dakloosheid voor deze groep mensen.

II.1.3 Daarnaast blijkt dat teruggekeerde statushouders die niet meer in het bezit zijn van hun verblijfsvergunning soms maanden moeten wachten tot er opnieuw een verblijfsvergunning wordt afgegeven. Zonder deze vergunning kunnen zij geen belastingnummer of sociale zekerheidsnummer verkrijgen. Dit heeft tot gevolg dat statushouders bij hun terugkeer moeilijk toegang verkrijgen tot huisvesting, sociale voorzieningen, zorg en de arbeidsmarkt.

De lange wachttijden voor het herkrijgen van een verblijfsvergunning, in combinatie met de wetswijziging van maart 2020, zorgen ervoor dat statushouders hun rechten nog moeilijker kunnen uitoefenen. Hierdoor lopen zij een reëel risico om in een situatie te belanden die in strijd is met artikel 3 EVRM.

De Nederlandse Raad van State oordeelt bijgevolg dat er sprake is van een wezenlijke verslechtering van de situatie van statushouders en besluit dat de staatssecretaris in het kader hiervan niet voldoende heeft gemotiveerd dat:

- het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland nog van toepassing is;
- de levensomstandigheden waarin teruggekeerde statushouders belanden niet de drempel van het arrest Ibrahim bereiken (HvJ arrest Ibrahim van 19 maart 2019 (gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17)). Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van de betrokken lidstaat ertoe leidt dat iemand die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn eigen wil en keuzes om, terecht komt in een 'toestand van zeer verregaande materiële deprivatie', waardoor hij niet kan voorzien in zijn belangrijkste basisbehoeften (zoals eten, zich wassen en een onderdak), en waardoor zijn lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden geschaad of zijn leefomstandigheden mensonwaardig zouden worden. Volgens het arrest Ibrahim moet dit aangetoond worden door 'objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens' die de structurele en zwaarwegende tekortkomingen in de lidstaat blootleggen.

De Nederlandse Raad van State annuleert de twee beslissingen tot niet-ontvankelijkheid.

II.1.4. In het laatste AIDA-rapport omtrent Griekenland (update tot 31 december 2020, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/06/AIDA-GR_2020update.pdf) valt te lezen op pagina 26:

(...)

p. 242:

(...)

De Nederlandse Raad van State oordeelde aldus terecht dat bovenstaande wetswijziging de druk op de reeds bestaande materiële voorzieningen aanzienlijk verhoogt en aldus ook een verhoogd risico op dakloosheid voor statushouders met zich mee brengt.

II.1.5 Het AIDA-rapport zet ook de problemen uiteen die terugkeerders ondervinden voor het bekomen en verlengen van hun verblijfstitel en alle daaraan gekoppelde rechten (p. 230):

(...)

Er kan in casu dus geen toepassing gemaakt worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoekende partij kan zich aldus niet (langer) beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Griekenland, omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Een terugkeer naar Griekenland zou aldus een schending van artikel 3 EVRM inhouden.

II.1.6 Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest:

"249. (...)

250. (...)"¹

Aldus stelt het EHRM dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Grieks nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers.²

II.1.7 In casu had verzoekende partij bescherming in Griekenland. Maar ook zij zijn een kwetsbare groep,³ en ook voor hen rusten er positieve verplichting op Griekenland. Deze verplichtingen staan opgetekend in zowel de Conventie van Genève als de Kwalificatierichtlijn die de kenmerken van 'internationale bescherming' omschrijven. Dit zijn die rechten die volgen uit het erkend zijn als vluchtelingen/subsidiar beschermden.⁴

Zo stelt artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten in acht nemen, en bepalen artikelen 24 en 25 dat lidstaten zo snel mogelijk respectievelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met de vluchtelingenstatus. Maar 'internationale bescherming' wordt ook gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten:

a. Gezondheidszorg

Artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat vluchtelingen toegang tot de gezondheidszorg moeten krijgen:

"(...)"

Hoewel erkend vluchtelingen in Griekenland in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkendiensten.

Verzoekende partij maakt zich grote zorgen over de toegang tot medische zorgen in Griekenland. Verzoekende partij heeft medische hulp nodig, maar kreeg deze niet in Griekenland.

b. Integratievoorzieningen

Artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn voorziet toegang tot integratievoorzieningen:

"(...)"

Er worden onvoldoende lessen voorzien om volwassen erkende vluchtelingen de kans te geven om de taal te lezen, waardoor ze in een vicieuze cirkel terecht komen. P. 220 AIDA rapport⁵

"(...)"

Verzoekende partij heeft nooit toegang gekregen tot taallessen of professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor haar beschikbaar waren.

Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Griekenland. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

c. Huisvesting

Artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat Griekenland ervoor moet zorgen dat personen met internationale bescherming toegang tot huisvesting hebben.

In het AIDA rapport van 2020 wordt ondermeer bevestigd dat erkende vluchtelingen gediscrimineerd worden wanneer het aankomt op het vinden van huisvesting en opvang: p. 217 (eigen onderlijning)

(...)

De minister van asiel en migratie stelt zelf dat erkende vluchtelingen na hun erkenning geen recht meer hebben op huisvesting en dat zij volledig aan hun lot worden overgelaten. In maart 2020 werd een wet goedgekeurd waarbij de financiële en materiële hulp aan erkende asielzoekers sterk beperkt wort. Sinds de uitbraak van COVID worden zij tevens gevraagd om hun – door de overheid voorziene – accommodaties te verlaten. Duizenden mensen kwamen zo op straat terecht. Ook de daklozenopvangcentra kunnen de enorme toestroom van zowel Grieken als vluchtelingen niet aan.

Dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Griekenland. Het feit dat de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, kunnen uiteraard worden aangeduid als oorzaken van dakloosheid. Daarnaast kunnen vluchtelingen ook geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut; hiervoor moet men namelijk reeds langere tijd in Griekenland verblijven.

Daarnaast worden erkende vluchtelingen evenmin toegelaten op de arbeidsmarkt door de beperkingen en taalbarrières, alsook door de te hoge werkloosheidsgraad. Evenmin hebben zij recht op toegang tot een werkloosheidsuitkering: p. 219

"(...)"

Evenmin worden er voldoende lessen voorzien om volwassen erkende vluchtelingen de kans te geven om de taal te lezen, waardoor ze in een vicieuze cirkel terecht komen. P. 220

"(...)"

d. Sociale voorzieningen

Artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn stelt:

"(...)"

Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Griekenland opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures.

II.1.9 Het is dan ook duidelijk dat Griekenland zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Griekenland was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.⁶

Het feit dat een terugkeer naar Griekenland een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, heeft tot gevolg dat zij zich nog onmogelijk kunnen beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hen werd toegekend in Griekenland.

Het administratief dossier bevat zelfs niets over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland! Dit is ronduit onvoorstelbaar en getuigt reeds van de vooringenomenheid en de gebrekkigheid van dit onderzoek.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringverplichting, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel door het gebrek aan een omstandig en objectief onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Gezien de huidige humanitaire crisis, de COVID uitbraak, de toestroom van vluchtelingen en de steeds strenger wordende beperkingen die door Griekenland worden genomen voor (erkende) vluchtelingen, kan niet anders dan besloten worden dat het terug sturen van verzoekende partij naar Griekenland een ernstige schending zou uit maken van artikel 3 EVRM.

Daarom wordt dan ook gevraagd de thans bestreden beslissing te vernietigen.”

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden twee uitspraken van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 (stukken 3 en 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk

2.3.2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hem op 4 februari 2020 internationale bescherming werd toegekend (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘Landeninformatie’, nr. 1, ‘Eurodac Marked Hit’). Er zijn geen indicaties dat verzoeker thans niet langer deze internationale beschermingsstatus in Griekenland zou genieten.

Verzoeker hield ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken voor in het ongewisse te zijn wat betreft het feit dat hem internationale bescherming werd toegekend in Griekenland (adm. doss., stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5, en verklaring DVZ, nr. 22). Wat dit betreft wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland (Vragenlijst DVZ, vraag 5; Verklaring DVZ, p.11), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 1 maart 2021 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, andere verzoeken om internationale bescherming werden ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland, Duitsland en Roemenië. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaten in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedures waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 28 juli 2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt. Bovendien stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dat u weldegelijk geïnformeerd werd over de beslissing aangaande uw verzoek tot internationale bescherming (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.4). U stelt namelijk dat men u mondeling meedeelde dat u verblijfsdocumenten met een geldigheid van één jaar zou krijgen (CGVS, p.4,7).”

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hem in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend. In zoverre hij aanvoert dat hij thans niet over een geldige verblijfsvergunning voor Griekenland beschikt en verklaart Griekenland te hebben verlaten tien dagen nadat hem mondeling werd meegedeeld dat hem internationale bescherming werd toegekend en dat hem in die periode geen verblijfsvergunning of andere documenten werden afgeleverd die verband houden met zijn beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien er dus geen indicaties zijn dat de geldigheid van zijn status van persoon die internationale bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “*die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Uit zijn verklaringen en zijn betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter “*ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”. Daarbij moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op twee arresten van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 betreffende Syriërs wiens verzoeken om internationale bescherming in Nederland niet-ontvankelijk werden verklaard omdat zij internationale bescherming genieten in Griekenland (stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en 4), waarin geoordeeld wordt dat de Nederlandse staatssecretaris van Justitie en Veiligheid niet deugdelijk gemotiveerd heeft dat hij ten aanzien van Griekenland van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan en dat de leefomstandigheden die statushouders bij terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzonder hoge drempel van

zwaarwegendheid van het arrest *Ibrahim* bereiken. In deze arresten wordt gewezen op een Griekse wetswijziging van maart 2020 die tot gevolg heeft dat de periode waarbinnen een statushouder de opvang voor asielzoekers moet verlaten en een zelfstandige woonruimte moet vinden is teruggebracht van zes maanden naar één maand en dat een statushouder, vanaf het moment dat internationale bescherming is verleend, niet langer aanspraak kan maken op materiële voorzieningen voor asielzoekers, zoals bijvoorbeeld de geldelijke bijdragen die door UNHCR worden geboden als onderdeel van het ESTIA-programma. Waar de Nederlandse Raad van State erkent dat naar Griekenland terugkerende statushouders niet meer in aanmerking komen voor (gratis) huisvesting en toelagen, is hij niettemin van oordeel dat uit de beschikbare bronnen volgt dat de druk op de materiële voorzieningen voor statushouders als gevolg van voormelde wetswijziging aanzienlijk is toegenomen. In deze arresten wordt vervolgens gewezen op informatie waaruit blijkt dat sinds de zomer van 2020 duizenden statushouders in Griekenland dakloos geworden zijn nadat zij de opvang binnen dertig dagen na statusverlening moesten verlaten. Tot slot merkt de Nederlandse Raad van State in voormelde arresten op dat uit de door de partijen aangehaalde stukken blijkt dat statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland en niet meer in het bezit zijn van hun verblijfsvergunning (de zogenaamde ADET), of deze nooit hebben ontvangen, maanden moeten wachten tot deze (opnieuw) afgegeven wordt, dat zij zonder ADET geen belastingnummer en geen socialezekerheidsnummer kunnen krijgen en dat dit vervolgens hun toegang tot huisvesting, sociale voorzieningen, zorg en de arbeidsmarkt bemoeilijkt. De Nederlandse Raad van State is van oordeel dat de lange wachttijden voor het verkrijgen van de nodige documenten in combinatie met de effecten van voormelde wetswijziging van maart 2020 het voor statushouders nog moeilijker maken om zelfstandig hun rechten uit te oefenen en te voorzien in hun meest fundamentele behoeften, zoals eten, onderdak en stromend water.

Verzoeker citeert verder uit rapporten van AIDA over de situatie van statushouders in Griekenland in respectievelijk 2019 en 2020, waarin bevestigd wordt dat ingevolge de wetswijziging van maart 2020 begunstigden van internationale bescherming de opvangfaciliteiten binnen de dertig dagen moeten verlaten, met een hoog risico op dakloosheid en armoede tot gevolg, en dat naar Griekenland teruggekeerde statushouders die geen geldig ADET hebben geconfronteerd kunnen worden met zeer lange wachttijden voor de hernieuwing van deze ADET, zonder dewelke zij geen toegang hebben tot sociale voordelen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. In deze rapporten kan verder worden gelezen dat er in Griekenland slechts beperkte opvang is voorzien voor daklozen en dat er geen opvangplaatsen zijn die worden voorbehouden aan erkende vluchtelingen of begunstigden van subsidiaire bescherming. Hoewel statushouders in de daklozencentra terecht kunnen, zou het bijzonder moeilijk zijn om een plaats te vinden omdat deze centra altijd overbevolkt zijn en voortdurend nieuwe aanvragen voor huisvesting binnenkrijgen. Nog blijkens de informatie die verzoeker bijbrengt is er volgens UNHCR een tekort aan Griekse taallessen, die de integratie van statushouders kunnen bevorderen. Er kan in voormelde rapporten van AIDA verder worden gelezen dat de toegang voor begunstigden van internationale bescherming tot de Griekse arbeidsmarkt bemoeilijkt wordt door de hoge werkloosheidsgraad en door nadelen ten opzichte van Griekssprekende kandidaat-werknemers. Zoals in het aangehaalde rapport van AIDA met betrekking tot 2019 wordt gesteld, komen de ngo's Pro Asyl en RSA in een rapport van januari 2019 tot de bevinding dat "*refugees still have no secure and effective access to shelter, food, the labour market and healthcare including mental health care*" en dat "*(i)nternational protection status in Greece cannot guarantee a dignified life for beneficiaries of protection and is no more than protection 'on paper'*". Verzoeker wijst er nog op dat hoewel erkende vluchtelingen in Griekenland in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens onder andere een gebrek aan informatie en tolkdiensten.

Uit het voorgaande blijkt weliswaar dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van toegang tot huisvesting, tewerkstelling, gezondheidszorg en integratie, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het standpunt dat door de Nederlandse Raad van State wordt ingenomen in voornoemde uitspraken van 28 juli 2021 kan hieraan geen afbreuk doen nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", waarbij deze "*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid*

bereiken", ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift ook geen enkele poging om zulks aan te tonen.

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precaire situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

In casu ligt de situatie voor van een gezonde volwassen man, die niet aantoont dat hij een kwetsbaar profiel heeft. In tegenstelling tot wat hij voorhield tijdens de administratieve procedure en tot wat hij door neerlegging van zijn *taskara* wenste aan te tonen (adm. doss., stuk 7, bijlage 26; stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3; stuk 5, map met 'Documenten', nr. 1, *taskara*+vertaling), kan immers niet worden aangenomen dat verzoeker bij aankomst in België minderjarig was. De commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de Federale Overheidsdienst Justitie op 18 maart 2021 in verband met de medische testen tot vaststelling van uw leeftijd, dient te worden besloten dat u zeker ouder bent dan 18 jaar, namelijk 20 jaar waarbij een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Bijgevolg kan u niet worden beschouwd als minderjarige en kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind evenmin op u worden toegepast. De taskara die u voorlegt volgens welke u 11 jaar oud zou zijn geweest in het jaar 1395 van de Afghaanse kalender, wat overeenstemt met een leeftijd van 16 jaar in 2021, kan aan deze vaststellingen niets wijzigen. Betreffende dit document dient immers te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten. Bronnen die de uitgifte van Afghaanse documenten beschrijven, wijzen op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Afghanistan en kunnen tal van Afghaanse (identiteits)documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en kan uw taskara niet volstaan om uw geboortedatum aan te tonen."

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet en doet er dan ook geen afbreuk aan.

Voorts laat verzoeker volgende pertinente overweging van de bestreden beslissing geheel ongemoeid:

"Bovendien is het opmerkelijk dat u de verschillende verzoeken om internationale bescherming indiende onder verschillende namen en met andere geboortedata. U diende in België namelijk een verzoek in onder de naam T. S. (...) met een geboortedatum in december 2004 (CGVS, p.3). In Roemenië staat u dan weer bekend onder de naam T. Z. (...) met geboortedatum 1 januari 2000 (informatie administratief dossier, stuk 2). In Duitsland diende u ten slotte een verzoek in onder de naam H. T. (...) met geboortedatum 11 maart 2004 (informatie administratief dossier, stuk 4). Deze inconsistente verklaringen doen bijgevolg in grote mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en roepen dan ook vragen op bij uw werkelijke identiteit."

Gelet op bovenstaande pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden betwist, laat staan weerlegd, dient te worden besloten dat verzoeker er niet voor terugdeinst om aan de asielinstanties valse gegevens te verstrekken met betrekking tot zijn identiteit en leeftijd en zodoende in gebreke blijft een duidelijk en eerlijk zicht te bieden op zijn persoon en individuele omstandigheden die van belang kunnen zijn voor een correcte beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Dit blijkt ook uit de vaststelling dat waar hij in zijn verzoekschrift aangeeft medische hulp nodig te hebben maar deze in Griekenland niet te hebben gekregen, hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nog verklaarde in goede gezondheid te verkeren en in Griekenland geen medische problemen te hebben gehad (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen Griekenland verlaten heeft voor hij er een verblijfsvergunning zou hebben gekregen. In zoverre hij melding maakt van moeilijkheden die hij in Griekenland zou hebben ondervonden om onderdak en werk te vinden omdat hij niet over documenten beschikte, dient er dan ook op te worden gewezen dat hij nooit stappen heeft ondernomen om de desbetreffende documenten te verkrijgen en de eraan verbonden rechten te doen gelden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-8), zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

"U stelt namelijk dat u geen onderdak kon vinden omdat u geen documenten had (CGVS, p.6). Ook nam u geen initiatief om werk te zoeken om diezelfde reden (CGVS, p.7). Echter dient er te worden benadrukt dat u reeds tien dagen na ontvangst van uw (mondelinge) beslissing te Griekenland besloot het land te verlaten (CGVS, p.4, 6). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Ook dient er te worden vastgesteld dat u duidelijk beschikte over zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden daar u nadien uw reis verder zette doorheen Europa (CGVS, p.5) en in meerdere landen een nieuw verzoek tot internationale bescherming indiende (informatie administratief dossier, stuk 1-4).

Wat betreft uw verklaring dat u geen verblijfsdocumenten had, moet in eerste instantie gewezen worden op het verschil tussen uw internationale beschermingsstatus en de bijbehorende verblijfsdocumenten. Zelfs al had u inderdaad uw Griekse verblijfsdocumenten niet ontvangen, dan nog verandert dit niets aan de vaststelling dat u wel een internationale beschermingsstatus hebt.

Bovendien moet hier benadrukt worden dat u reeds tien dagen na ontvangst van uw (mondelinge) beslissing te Griekenland besloot het land te verlaten (CGVS, p.4, 6). U wachtte dus niet af tot uw documenten u toegestuurd werden. Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat, indien u werkelijk niet over verblijfsdocumenten zou beschikken, u weinig initiatief nam om zich te informeren over hoe u uw documenten dan wel kon bekomen. Zo stelt u, gevraagd of u zich niet het geïnformeerd bij de officiële instanties hoe u uw documenten kon bekomen, ontwijkend dat u gewoon op straat was en de politie u kon arresteren (CGVS, p.7). Tevens stelt u dat u niet gevraagd heeft hoe u uw documenten zou kunnen bekomen wanneer u geïnformeerd werd over de beslissing omdat u de taal niet kende (ibid.). Echter stelt u wel dat er een tolk aanwezig was, maar dat het systeem onduidelijk was en dat u niet wist wat er aan de hand was (ibid.). Deze verklaring overtuigt echter niet gezien u weldegelijk begrepen zou hebben dat uw dossier werd goedgekeurd en u documenten had voor één jaar (ibid.). Voorts stelt u wederom dat u de taal niet kende en dat u hierdoor niet in de mogelijkheid verkeerde om aan uw documenten te geraken (CGVS, p.8). Echter, zoals reeds eerder werd vastgesteld, blijkt u weldegelijk zelfredzaam gezien u nadien wel naar andere lidstaten kon reizen en daar eveneens verzoeken tot internationale bescherming kon indienen. Er kan dan ook worden besloten dat u weldegelijk in staat zou zijn om uw verblijfsdocumenten in Griekenland te bekomen indien u deze nog niet in uw bezit zou hebben gehad."

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de verklaringen die hij op het CGVS heeft afgelegd over zijn problemen en vrees en op de hoger vermelde algemene rapporten, die geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie. Hij beperkt zich verder tot het poneren van loutere beweringen waar hij stelt nooit toegang te hebben gehad tot taallessen of een professionele opleiding en ook geen informatie te hebben gekregen over mogelijke integratieprogramma's die hij kon volgen. Aldus brengt verzoeker geen concrete elementen of argumenten aan die een ander licht vermogen te werpen op de hierboven aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing over zijn persoon. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker nog opmerkt dat het administratief dossier geen informatie bevat over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland, brengt de Raad in herinnering dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland en dat het dus aan hem toekomt om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden geëerbiedigd *in concreto* te weerleggen. Gelet op het voorgaande blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vrees dat hij bij een terugkeer naar Griekenland door de Griekse overheid zal worden gedepoteerd naar Turkije en vervolgens zal worden teruggestuurd naar Afghanistan, merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat uit de (niet-betwiste) gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, zodat deze vrees ongegrond is. Bovendien erkent verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij niet aantoonde dat hij in Griekenland geen bescherming tegen refoulement geniet.

De verwijzing naar het arrest *M.S.S.* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Met de summiere en algemene verwijzing naar “*de huidige humanitaire crisis, de COVID uitbraak, de toestroom van vluchtelingen en de steeds strenger wordende beperkingen die door Griekenland worden genomen voor (erkende) vluchtelingen*” brengt verzoeker evenmin concrete en op zijn persoon betrokken elementen aan die de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen stellen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS genoegzaam werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN